

РЕШЕНИЕ

№ 13681

гр. София, 07.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 09.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Иванка Александрова, като разгледа дело номер **1178** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.84, ал.3.

Образувано е по жалба на С. Д., гражданка на А. чрез адв. Р. срещу Решение № 5647/15.12.2025г. на Председателя на при Държавна агенция за бежанците при МС, с което ѝ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения, че обжалваният административен акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му. Изложените съображения са, че са нарушение чл.35 и чл.75, ал.2 от АПК, като не са изяснени обстоятелствата и не са обсъдени представените обяснения. Административният орган неправилно не кредитира факта, че жалбоподателката е разведена, защото не разполага с документи за това и производството не се е водило с нейно участие. Административният орган е подбрал изключително формално. След като жалбоподателката вече няма за цел да отиде във ФРГ, където да се събере със мъжа си, за когото твърди, че са разведени, тя реално не желае и да се върне в страната си на произход – А., където никога не е била, както и в И. – в държавата, където е живяла. Това е обосновала с факта да не стана жертва на престъпление на честта, тъй като е разведена жена. Неправилно ответникът е анализирал положението в И., доколкото жалбоподателката е пребивавала там законно. Не е направен анализ на с страната, чийто гражданин е С. Д. – А., където е логично тя да бъде върната. Цитира се Решение от 04.12.2024г. по съединени дела С- 608/22 и С- 609/22 на СЕС, според което дискриминационните мерки, приети по отношение на жените от режима на талибаните,

представляват действия на преследване.

В проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващата се явява лично и се представлява от адв. Г.. Поддържа жалбата, като счита, че във връзка с последните събития в И. не може да се завърне там. Не може да представи документ за развод, тъй като съпругът ѝ не ѝ дава развод и завръщането ѝ е проблем.

Ответникът - Председателят на ДАБ се представлява от юрк. К., която намира оспореното решение за правилно и законосъобразно.

СГП не взема участие.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С. Д., гражданка на А. е хазара по народност, мюсюлманка шиит, омъжена. Афганистанската гражданка заявява, че е напуснала държавата си на произход в края на месец април 2025 г. нелегално, с фалшив паспорт за Турция, заедно с вуйчото на съпруга ѝ, съпругата му и двете им деца. Съобщава, че са останали в страната само една седмица, след което са преминали през дупка в граничното телено заграждение не по законосъобразния начин в Република България и са били заловени от българската полиция. Целта ѝ е била да достигне до Германия, където от двадесет години живее нейния съпруг с предоставена международна закрила. Чуждата гражданка мотивира молбата си за международна закрила с лични и семейни проблеми в И.. В интервюто с рег. № УП 17755 от 25.06.2025г. С. Д. разказва, че е родена и живяла само и единствено в [населено място], И.. Завършила дванадесети клас, работила две години като касиер и счетоводител в магазин в [населено място]. На 24 юли 2024 г. в родния си град е сключила официален граждански брак с Д. Ш. М. на двадесет и четири години, двамата нямат деца. Запознала се е с него в интернет, неговото семейство живее в съседство до техния дом в [населено място]. Пояснява, че в същия град са останали да живеят майка ѝ, вторият ѝ съпруг, който е иранец и четирите ѝ сестри. Отбелязва, че родния ѝ баща също живее в И. и че той е наркозависим, което е причината за развода с майка ѝ. Изтъква, че преди да навършат осемнадесет годишна възраст баща ѝ е подал молба за попечителство в иранския съд, с която иска да вземе нея и сестрите ѝ в дома си. Тя лично не е съгласна да живее с него, защото той е зависим от хероин и в страната няма закон, който да я признава за пълнолетна. Обяснява, че по тази причина е трябвало на брака ѝ да присъства като свидетел един от родителите ѝ. Доведеният ѝ баща не е давал финансови средства за издръжката ѝ и е трябвало сама да се грижи за себе си като работи на касата в магазин. Допълва, че не може да се върне да живее в [населено място] с роднините си или на друго място в И. заради съдебното дело, което води баща ѝ и заради скорошните бомбардировки на И. над военни цели в близост.

В хода на интервюто от 25.06.2025г. С. Д. разказва, че е била заплашена от чичовците си, тъй като родителите ѝ са се оженили не по любов и след това са се развели. Съобщава, че има две доведени сестри от втория си баща и две от родния си баща, които са останали да живеят в И., но също не искат да се съберат с него. Твърди, че сега съдебното дело се преразглежда и че все още няма издадено крайно решение. Посочва, че не е имала религиозни и етнически проблеми в И.. Пояснява, че не е участвала в религиозни секти и паравоенни организации. Не е задържана и арестувана, нито е съдена и осъждана, не е имала проблеми с официалните власти, полицията и

армията на И., не ѝ е оказвано физическо и психическо насилие. Не иска да се връща в И., защото няма документи и не иска да се връща в А., защото без мъжка подкрепа там не може да излиза от дома си.

В проведеното второ интервю с рег. № УП 17755/10.07.2025 г. С. Д. заявява, че съпругът ѝ изненадващо е пристигнал с автомобила си от Германия и се е опитал да я изведе нелегално от Република България. Твърди, че двамата са били заловени от властите в [населено място]. Съобщава, че съпруга ѝ е смятал да представи на граничните власти паспорта на своята сестра, с която много си приличат. Посочва, че двамата са били задържани в ареста за една вечер, след което е била освободена, а съпругът ѝ е бил преместен в затвора. Пояснява, че го чака съдебно дело и че е уведомила майка му и брат му за случая.

Със С. Д. е проведено трето интервю рег. № У./30.07.2025 г., в което афганистанската гражданка заявява, че съпругът ѝ е бил освободен от българските власти без повдигнато обвинение, двамата искат да се съберат в Германия, като съпругът ѝ е изпратил молба за съдействие до немските власти. Посочва, че ще представи нужните лични документи и молба от съпруга си за стартиране на процедура по регламента „Д.“. В хода на административното производство е представила пред органите на ДАБ при МС фотокопия на девет страници от удостоверение за брак, издадено от посолството на А. в [населено място], четири страници на брачно свидетелство и една страница от акт за раждане, издаден от И..

С разпореждане от 05.08.2025 г. на основание чл.67а, ал. 2, т. 1 от ЗУБ е образувано производство за определяне на държавата, компетентна за разглеждане на молбата за международна закрила на С. Д.. В последствие с молба рег. № УП 17755/27.10.2025г. афганистанската гражданка е посочила, че в отношенията със съпруга ѝ са настъпили непреодолими разногласия, поради което смята да се разведе с него и желае молбата ѝ за международна закрила да бъде разгледана в Република България. Взимайки предвид обстоятелствата и желанието на чужденката, с решение № 13885/31.10.2025 г. решаващ орган на ДАБ при МС е отказал прехвърлянето на кандидатката във Федерална република Германия. Решението е връчено лично на 05.11.2025 г., не е обжалвано и е влязло в сила.

Със С. Д. е проведено четвърто по ред интервю с рег. № УП 17755/05.11.2025 г., в което разказва че разрива в отношенията със съпруга ѝ са започнали три месеца по-рано и че са породени от неговото семейство. Заявява, че нейното семейство е отворено към света, докато роднините на съпруга ѝ са по затворени и имат консервативни виждания. Твърди, че вуйчото на Д. Ш. М. и неговата съпруга, с които е пътувала от И. до Република България са започнали да ѝ правят забележки за начина на облеклото и комуникацията с другите хора. Съобщава, че двамата неколккратно са употребили физическо и психическо насилие над нея и че са ѝ отнели мобилния телефон. Посочва, че без да им е разрешила ѝ правят снимки и ги изпращат на съпруга ѝ, след което той ѝ се обажда и ѝ държи сметка за облеклото и разговорите с непознати. Пояснява, че двамата са решили да се разведат неприсъствено и че той е изпратил документи на адвокат в Република България за да завърши процедурата. Изтъква, че ще предаде документа за развода след като ѝ бъде даден от упълномощения от Д. Ш. М. юрист. Обяснява, че не може да се върне нито в И., нито в А. защото разбиранията на хората за разводите в тези страни са консервативни и защото ще има проблеми с роднините на съпруга си заради опетнената семейна чест. Споделя, че майка ѝ се е разплакала когато е разбрала за развода и че доведения ѝ баща я е обвинил, че е опетнила честта на двете семейства. Отбелязва, че сестрите ѝ също са плакали и че са я

предупредили да се пази, тъй като им е споделила, че се страхува от вуйчото и вуйната на съпруга си. Уведомила е властите в лагера за оказаното ѝ насилие и че сама се грижи за прехраната си като работи в ресторант от сутрин до вечер. Допълва, че желае да получи международна закрила в Република България.

С оспореното в настоящото производство Решение № 5647/15.12.2025г. Председателят на ДАБ - МС, на основание чл. 75 , ал. 1, т. 2 и 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на С. Д.. Приел е, че в представената бежанска история липсват достатъчно правдоподобни и добре аргументирани твърдения в полза на търсената закрила. Чужденката никога не е имала лични проблеми заради своя етнос и изповядваната от нея религия в А. и И. - държавата на обичайното ѝ местожителство. Тя не е била член на политически партии и организации, нито на религиозни групи, секти и общности в А. и И.. Търсещата закрила не е имала проблеми с официалните власти, армията и полицията в двете държави, не е задържана и арестувана, нито е съдена и осъждана, никога не ѝ е оказвано физическо и психическо насилие, поради което не изпълнява нито един от критериите за предоставяне на статут на бежанец. Тя не е направила обосновани твърдения за осъществено спрямо нея преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират А. и И. или значителна част от техните територии, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Не е аргументирала наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ап. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективния и обективния елемент за прилагане на цитираната правна норма. Заявената от молителката втора причина за напускане на И. - семейните проблеми между родителите ѝ за настояществото над нея и сестрите ѝ е ирелевантно и недостатъчно обстоятелство за предоставяне на статут на бежанец.

С. Д. не твърди, да е била обект на репресии, а е напуснала родината си с желание да се събере със съпруга си. Спрямо кандидатката не е имало посегателства, които да се определят като действия на преследване по чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, също не са установени.

Във връзка със необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут, административният орган е констатирал, че твърдения, релевантни с нормата на чл.9, ал.1, т.1 и 2 от ЗУБ афганистанската гражданка не е направила. Въз основа на заявеното от нея, не може да се формира извод, че тя е била принудена да напусне или да остане извън И. по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. На основание чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е съобразено Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут субсидиарна закрила, изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок. Разгледана по същество, жалбата е

неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон. Спорът е изцяло материалноправен, относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидатката, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната на обичайно пребиваване – И. и страната, чиято гражданка е - А..

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е информиран писмено, на разбираем за нея език за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията ѝ, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомена за датата на насрочените интервюта – проведени са общо четири интервюта на различни дати, по време на които молителката е разказвала все нови и различни подробности от личните си отношения с близките и роднини, развитието на отношенията между нея и съпруга ѝ, заради когото е напуснала страната си на пребиваване И., а после е решила да се развеждат. След това в интервютата и в жалбата твърди, че е разведена, но няма документ, после че е в развод, но съпругът ѝ не ѝ дава развод, в същото време е опитала да избяга нелегално от страната, заедно с него, като е заловена от българските власти в [населено място]. После решила, че според развитието на делото срещу съпруга ѝ ще прецени дали да подаде молба за събиране с него на територията на Германия, в същото време не е знаела за намеренията на съпруга си да я изведе нелегално от страната, макар да е пътувала с него в посока към границата на РБългария. След като е образувано производство за определяне на държавата, компетентна за разглеждане на молбата за закрила, решила, че молбата ѝ иска да бъде разгледана в България, поради което ѝ е отказано

прехвърляне във ФР Германия. Всички тези нелогичности и непоследователности в поведението на С. Д., правят бежанската ѝ история да звучи напълно недостоверно, освен че е неподкрепена с каквито и да било доказателства. Молителката не съобщава факти за нито едно обстоятелство по чл.8 и чл.9 от ЗУБ, което да е основание за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. Тъй като административният орган е провеждал няколко интервюта с нея, тя допълнително е развивала тезите си в хода на интервютата и е стигнала до защитната такава, че връщането ѝ в страната, чиято гражданка е или в която е пребивавала до заминаването си за Турция с фалшив паспорт е опасно поради факта, че е разведена. Представените в съдебно заседание доказателства съдът не кредитира, тъй като са неотнормирани към обстоятелствата по ЗУБ.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че не се установява спрямо С. Д. да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Преценката на административния орган, че изложените от кандидатката мотиви за напускане на страната по произход не са правно значими за търсената защита, е напълно обоснована. Молителката изрично не е заявила, че спрямо нея, държавата на пребиваване или друг недържавен субект, на когото държавата не може или не желае да противодейства е предприел някакви действия, които да са свързани с преследване. Такива заплахи не са били отправяни и към семейството ѝ.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Няма основания да се приеме, че жалбоподателката е напуснала И., поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу нея не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, молителката не е направила.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави, като това изискване е спазено от административния орган. Той е извършил преценка на всички факти и

обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила - обсъдено е изложеното в Справка вх. № МД-02-509/25.09.2025г. на Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ, относно актуалната политическа и икономическа обстановка в И.. Въпреки че към датата на приключване на устните състезания по делото тя е значително променена, във връзка с военните нападения на САЩ над ирански обекти, молителката бидейки афганистанска гражданка би могла безпрепятствено да се завърне и да живее в страната си по произход А.. От изложеното в представената в съдебно заседание справка на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ за положението в А., актуална към 27.01.2026г. съдът не достига до други правни изводи, нито от представената от адв. Г. справка Справка за актуалната ситуация на човешките права в А., изготвена от „Център за правна помощ – глас в България“.

По изложените съображения, издаденото решение за отказ се явява постановено от компетентен орган и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, не са налице фактически и правни основания за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут на жалбоподателката, гражданка на А. и жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Така мотивиран на основание чл. 172, ал. 2 АПК, АССГ, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Д., гражданка на А. чрез адв. Р. срещу Решение № 5647/15.12.2025г. на Председателя на при Държавна агенция за бежанците при МС, с което ѝ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: